

VALAKI HOZZON MÁR EGY LÉTRÁT

régi versek és új dalszöveg-fordítások

írta: Bernáth Zsolt

2008.

IMA

Vigyázz rám
Mikor elhanyaglok
Árnyékként vetődöm
Farkasokat hallok
Fejemből

Vigyázz rám
Ha elragad a vihar
Örvényként kavar
Az óhaj lelkemben

Vigyázz
Hogy visszatérhessek
Megérinthessem
Az örök nyugalmat

Óvj még
Ha nem óvom kincsed
Eltékozlom, s életnek
Mutatok kilincset

Takard el arcom
Ha látszik a bűn
Szívemben elül
A harag, meglásd
S együtt élünk újra
Lángolunk, mint fáklya
S el nem hamvadunk

Hát vigyázz rám
Mint tékozlóra
Mint fiúra

Úgyis vigyázz
Mint önmagadra

ERDŐBEN

Erdőben
Lombok csálnak fényt
Zörög valami apró
Lábam alatt halad
Valahavolt hó

Előttem fák
Holttá dőlnek,
Valaki elégedett,
Kezét dörzsöli
Tovább, tovább
Testem irányt vált
De haladok

Újabb útszakasz,
Sőt szakadék akaszt
Terveimet ejtem
De tovább! Értem

Még egy vándor
Szemben vakon
Érzi, hogy vagyok
Tétován int
Számára valahol kint
Útvesztő a hit
Majd elmegy

Még mindig recseg
Mögöttem romok
Szememben homok
S az avar kúszik
Nem támad fel
A lehullott lomb
Csak előre tovább

Valaki szeretve néz
S talán cirógat
Egy vigyázó kéz

MILLENIUM

Régi falak közt
Léptem köveket,
Fülem szél zaját,
Szám száraz morzsát
Falatoz
Nincs már közöm,
- Állítom most -
A régi falakhoz

Csak a tél ijeszt
Mert csendes hidegen
Új havat hoz
Miben nyomaim
Követhetik,
S a rosszindulat
Köveit vethetik

Elnézem arcod
Bágyadt boldogan
Milyen elfogadni
A napi gondokat?

Széppé tehetem
Színekbe ölthetem
S rímekbe költhetem
Egyszerű életem

Ismét egy dal
Mi fülemben susog
Hogy mit kezdj, vándor
Mit tegyél magaddal
Fáradt, kízótt, fázott
Egyszeri agyaddal?

BÚCSÚZÁS

Tavaszdik
Mi látszik a fényből?
Csillogó szemcsék
Por, vakító sáv
S egy fényes kard
Régi medál
Talán fémből

Beleharapnék
Ízlelném értékét
De a fény nem adja
Titkát, szépségét

Esik kezemből
Eső odakint
Esernyőt feledtem
Mikor felfedtem
Álarcom rejtelmét

Milyen nap van?
Milyen hónap?
S mily év lehet?
Létezik holnap?

Kinevetnélek
Szabadon, tisztán
Elengedve arcod

Majd utána kapván
Bánnám tán meg
A mozdulatot,
S átkoznám aztán
A hamis indulatot

TÁNC

Ébredj hát,
Pereg a homok
Táncra fel, kedves!
Legyenek végre nyomok
Lábaid nyomán!

Le a földre!
Fel az égbe!
Pörögjön tested
Talán a ritmust
Vagy a zenét kevesled?

Bent zúg a szél
Ereidben dallam él
S szíved ritmusára
Ébred, nyújtózik
Feltámad a kéj

Érj hozzám
Érezzelek forrón
Nedvesen mohón
Kóstolj meg végre
Ordítson az égre
Az elszabadult élet
Majd olvadjunk össze
Robbanjon énünk
S a végén csak egyet
- Vagy tán még azt sem -
Kegyelmet kérjünk!

ANGYAL

Kis manócska
Angyal szárnya
Drága tolla
Kéklő szeme
Málészája
Kicsiny füle
Dallam várja

Alszik csendben
Szenderegve
Vagy szuszogva bár
Álomra vár

Lebben a fény
Tündér a lény
Ki közeleg
S hamvas-lágyan
Érinti meg
Gyermekemet

Hát vigyázz rá
Te álomtündér
Vidd repülni
Hol baj nem ér
Közelébe se fér

Mutass neki
Varázstükröt
Hol megláthatja
A lét-örömöt
S nevetheti ki
Bátran az ördögöt.

ROCK

Holt vagy haldokló
Költők versei
Fülemben zenész
Sorait verseli
S ad nyugtalan éjt
Hoz forrongó vért

Verseny ez
Dallam s gitár
Versenyez
Agyam vagy szemem
(Egyre megy)
A holt sorokat
Falja mohón
Szemem kékje
Nevet bohón

S elszállok
A hangzavarban
Énem józan része
Áll most zavarban
Választ keresek
"Ez örült forgatagban"

Valaki hörög
Dallamot köhög
S lassan rájövök
Hogy a vicsorgó énekes
Tükröt lát csupán
S saját magán röhög
Lemezjátszómon
Halott lemez pörög.

KARÁCSONY

Szorítom poharam
Tenyerem melegszik
S csodálva látom
Szívem is olvad
Felenged ott belül:
Évszázados fagy

Ébred az udvar
Ásít a bolond
Nyikkanva emeli
Fejét a szolga
Lábát az elzsibbadt
Vidám-volt paripa

Lerázza nyerítve
A megdermedt álmat
Hálásan habzsolja
Az új ízeket
Az új híreket

Minden úszik már
S talán csupa sár
Az udvar, az út
De mit számít ez?

Hisz a reggel nevet
S vonzza már felé
A napsugaras jót
E gyors tavaszon

Egyedül teázom
És könnycseppek születnek
Újra, végre arcomon

ÁRNYÉK

Hol voltál, kedves?
Árnyék takarta el
Imént a Napot
Arcodon suhant át
S nyitott új lapot
Melyen sorok kígyóztak

Egy másik mese
Halhatatlan este
Úszott elő
S vitt messze-messze
Egy rohanó felhő

De itt vagy persze
S a rohanó viharnek
Nem is lesz mersze
Elragadni újra
Mert fogom kezéd

S ha mégis jön majd
Újabb árnyék érted
Integetek talán
S várom visszatérted

HÓPIHE

Mondd, Hópihe
Merre szállsz?
Tisztaságod óvnam
De te nem rám
S perceket sem vársz

Honnan jöttél?
Ki küldött hozzám?
Életemben a sors
Mily szerepet szán?

Kicsi kezedet
Meleg-szép tenyered
Miért nekem kell
Ujjamon éreznem?

Miért nézel rám
Lágy-szerelmesen,
Hogy tanítsalak
Bután kedvesen?

Fájjon-e szívem?
Hulljon-e könnyem?
Hogy választásodat
Tisztelnem fogadnom
Elviselnem kell?

Megbocsátasz?
Velem tartasz?
Szerethetlek-e
Jégtől szabaduló
Olvadó szívemmel?

DON QUIJOTE

Fodor Ákosnak

Megragadtam
Most ismét
Kérés nélkül kaptam
Mint általában
Őt s az életet
S pár perccel ezelőtt
Háromsoros verset

Hát köszönöm, bár
Ez a szó csak vár
És bejelenti a lényegét
Hogy miért a gazdag kéreget
Folyton

Hozzám szóltak
Sokan, s én elmentem
Gyorsan sietve
Mellettem

Hátranéztem, de már
Akárha délibáb
Tűntem el én
S helyettem egy gebén
Poroszkált egy lovag
Búsképén a keresők fintora

Megtalálja-e vajon
Elveszett kedvesét
Az álomszemű lányt
Megtalálhatja-e még vajon
Önmagát?

PINK FLOYD

Villámlott az ég
S a hetedik szivárvány
Fejünk fölött nyújtózott
S röpke esőt hozott
A nyakunkba
S neveltünk
Hiszen nem mehettünk
Fedél alá

Csak a várakozás
A rég várt látomás
Reménye biztatott
S mi történt ott?
Csillagok úsztak
Dallamok kúsztak
Fülünkbe
S öregedő zenészek
Álltak nem is oly messze

Megdermedtek
S ámulva néztek
Könnyezve bámultak csak
Az emberek

Mert ott voltak ők
Ragyogott a gyémánt
Felkelt a Hold
Leomlott a fal
S az egyetlen baj
Hogy nem örökre tartott

De akkor bár messze
Kilométerekre
S idegen földön jártunk
De ragyogott arcunk
Hiszen csodát láttunk ott

Maga az Idő játszott
Tűzijáték volt
Harangütés volt
Lenézve a kort
A dalokról

Ma sem hiszem el
S dicsőség tölt el
Hogy ez az utolsó perc
Amit velük együtt
S egymással
Eltölthettünk

A messzi földön
Nem ismételhető
Az évek elmúltak
S nem újratölthető
A homokóra

Csak álmomban él
Újra a régi arc
Mikor nem érhetett kudarc
Sem félelem
Bár a kényelem
Messze elkerült

Ne feledd, láttuk:
Amint csak nekünk játszik
Egy öregedő úr
Egy ráncos kar
Szólt egy dal
S ott állt Pink.

A SZÁZAD BŰNE

Richard Davies dalszövege nyomán

Nézd most tervezik
Pörög az agyaló kerék
Most fondorlat születik
Most valósítják meg
A század bűnét

Színfalak mögött
Zajlik a menet
S majd vajon ki nevet
A végén?

Hol vannak ők
A hiúság fiai
Kié a felelősség
Százvezrek kínjai?

Le az álarccokkal
Lássuk az arcokat
Ne vívjunk hiába
Megannyi harcokat

De ez nem működik
Ott állsz te itt én
Köztünk egy világ ég
S a világúr rácsként feszül
A segélykérő kézre

Egy idegen nézte
Történelmünket s szólt:
Valami hibázhat talán
Ez a faj halálra született
S bosszút áll magán.

HAJNAL

Leomlik a Hold
Mert kölcsön fényét
Visszaadnia
Mit kapott, megosztania
Kényszerül most

Nincs mentség
Nem lehet kétség
Nincs a tulajdonában
Nem is lehet valójában

A saját ragyogás
Valahol belül bújik
Mint erdőben búvik
Fák közé a Nap
Mit ajándékba kap

Felhőtlen ragyogása
Kifolyik ujjai
S gondolatai
Közül
S egyként örül
A melegítő fény
Nem eshet folt hírére
Feladatát vívén

Új kezekbe bízván
Vajon méltó lesz-e rá?
Az új nap új hírnöke
Az új élet kezdete
Pislákol elő

Ki vigyáz rá ezentúl
Lesz-e megfelelő?

KOMMUNIKÁCIÓ

Szóval beszélgessünk
Mint sokszor már ketten
Ne takarja el semmi
A féktelen kedvet

De hol vagy te
S valami még kell
Hiányzik a rezgés
Közöttünk a tér
Meváltozott, s most semmi
Semmit sem ér

Nézünk egymásra
Paródia-szerű pillantás
Úgy teszünk mintha
Mevolna még
A szülői minta

A látszat bejelentve
S ajtóban áll
S lélegzetünk között
Légszomjunk vár

Elakad a szó
Mert gondolat szülte
S a majdnem őszinte
Görcsösség küldte

Így visszaülök
S nézem a plafont
Tedd félre te is hát
Kapcsold ki végre
A hazugság-telefont.

VÁGY

Úgy szeretnék veled
Messzire futni
Csillogón nevetni
Kezedet szorítva vigyázva
Ölelni

Sírni boldog könnyeket
Sós cseppeket inni
Ajkadról
Alakodról álmodni

Felébredni benned
Élvezni a létet
A Napot a fényességet

Harcolni a kinnal
Szembe szállni bátran
Újra és megújulva
A Gonosszal

Feledni rosszat dönteni
Minden bálványt mi eltakar
Előlem téged

Felhőben vakon tapogatni
Érintésed angyal bőröd
Keresni minduntalan

Elúzni az unalmat
Az ellenséges múltat
S őszintén örülni
Szédülten forogni
A fényben

Felrepülni az égbe
Versenyezni a sirállyal
A szabadon repülő
Magától létező
Valósággal

S szembe szállni mindig
A halállal.

ALTATÓ

Ne félj, aludj!
Felkelt a hold
Sápadozik csendben
S meglásd egyszer
Az idő neked is
Mindent megold

Sétálj, kicsim
Parti fövényen
Éjjeli hullámok
Bűvöletében

Lábnymaid felett
Vízcseppek fénylenek
Egységben a ritmus
Nem érhet baj most

Aludj, kedvesem
Álmodd az életet
Varázslón dicsőnek
S mire fogaid kinőnek
Ráébredszen magadra
S nem lesz magaslat
Miről félnél lenézni

Vigyázok rád, kicsim
Álmodd tovább újra
Mint egy kisgyermek megért
Álmodd tovább, kincsem
Szüleid életét

TÜCSÖK

Hangtalan kértem
Bocsánatot
Megértésed, kedves
Vívódva reméltem
S karod nyújtottad
Mosolyod pazaroltad
Rám, a felnőttre

S elfordultam
De másik szempár
Nézett szembe
Akárha felhőre
Vettem volna
Könnyű pillantást

Majd kabátom vettem
S haragom kerestem
Immáron hiába
Mert elért szívemig
Az a pillantás

Az a kicsi kéz
Mi utánam kapott
S szomorún ringatott
Az este emléke

Mert hiányoztok
Mindketten kedvesek
Majdnem családom
Majdnem kicsi, drága
Egyetlen kislányom.

KÖSZÖNÖM

Köszönöm
Ez a szó csalóka
Hiszen nem fejez ki
Semmit sem

Vagy mégis?
Benne vagyok én is?

Elfordultam tőled
Meghívásod ellen
S az igen ellen
Újra meg újra
Egyre küzdöttem

Most sírok
És sorokat írok
E papírra

Mert ott volt minden
S el nem hittem
Pedig láttam
A csodát
S megkaptam mindent
Mit szerettem
Fényt, társat, álmot
Érzelem palotát

Szavak alig jönnek
Mert elfojt a tudat
Hogy becsaptalak téged
S vele magamat

Bocsánatért, mire mondanám
Már elfelejtenéd
Minden hibám
Az angyalt, kit küldtél
Ellenségnek
A gonoszt, ki térített
Barátnak hittem

S kevés vérem
Elfogyott a harcban
Mert akarni akartam
S győzni a csatát
Mit ellened, Uram
Zokogva vívtam

Köszönöm a hitet
Köszönöm a reményt
S köszönöm a mélységet
Amitől megriadhattam

Mondtad nincs haza
Nincs otthon
Csak egy irány igaz
S az egyetlen vigasz
Hogy egyszer biztosan
Veled hazajutok.

MAJD EGYSZER

Majdnem gyermek
S talán életem
Kék, derűs szempár
Folytatja énekem
S mi jut vajon ebből
Mindössze énekem?

Ölelne talán
Csókolna ő
Vagy felejtve legyint
S néz más példa után

Nem tudhatom
Mert sorsát én most még
Fel sem foghatom
Ő még csapdában
Nevelői szerető, birtokló
Markában
Tilalomfák között
Csacsogva próbálja életét

Mit fog dönteni?
Elhiszi-e a mesék
Hazugságát, a látszat jót?
Vajon megismer-e majd
Ha hangomat hallja?
S érti-e, megérti-e
Amint édesapja
Minden bűnét vallja?

TÉL

Zavart víztükörként
Tisztázni vágyom arcod
De hulló cseppek kavarják lelkemben
A bizonytalanságot

Ha tudnád, hány éjszakán át
Figyeltem ablakod
Szívem gyermekként sírt fel
Látván, nem vagy ott

NAPLEMENTE

Milyen szép
Meztelenül élém lép
Ébren, holtan
Megvilágosult múltam

Simogat lányan
Ne félj, kedves
Közeleg az éj
A halál, és már szíved
Semmitől sem fél

Ajándék a dal
Mi füledben csordogál
Mint vér ereidben
S imát mormoljál
Átok helyett, fiú
Köszönetet rebegj
Zengd a dicső szót
S álmodj életet
Végre.
Vége?

Milyen szép
Ahogy lebukik a Nap
A horizont mögött
S csillagok, hűvös szellő
Ajtómon át köszönt

VÁRLAK

Kedvesemnek

Ahogy várlak
Járkálók fel s alá
Írnék, rajzolnék, dalolnék
De türelmetlenül
Izgek-mozgok
Csak járkálók

Mit tegyek még odébb?
Rendet akarok
Tiszteletedre, Kedves
Kívül s magamban
Arrébb rakok ezt-azt
S megint járkálók

Képzelem jöttöd
A csengőt, a kopogást
Kézeletem játszik
Kedves érkezést

Csak járkálók
Majd firkálók kicsit
Ahogy várlak
Várlak-várlak

GYILKOSSÁG

David Gilmour: Murder

Néhányan álltak, sorban váraoztak
Azt hitték talán, hogy valamit találtak
Hitték az érzésből vissza is kapnak majd
Messziről a szemek csak csendben
bámultak

Kérdezték: mit remélsz a sötétől?
Az volt a dolgod, hogy jelet hagyj?
Elég volt már a sok hangból a fejedből?
És hiányoznak most amit mondanak?

Tudod mit teszel, mégis elől a kés
Megragadod, és megint ölni mész
Ha végeztél, csak leteszed a fegyvert
A vér messzebbre fröccsen, mint
haragod lövellt

Itt a düh bennem ég, de nem akarom
Ez valami, amitől nehéz szabadulnom
De nincs könny, mi a bánatból született
Mely ne ugyanaz lenne, mit a düh
ébreszt fel
S ezt az oldalt soha nem lapozzuk el.

A NAPTÓL KELETRE

Pal Waaktaar: East of the Sun, west of the Moon

Egy levéltöredék
Meséli a történet felét
És mutatja felém
Hogy félni félig is elég
Honnan jöttem én?
Elfelejtettem rég
A Naptól keletre
A Holdtól nyugat felé

A pénz beszél
S én hallgatom
Nélküle éltem
Elég is volt
Amerre megyek
Kiderül most
A Naptól keletre
A Holdtól nyugat felé

Nem érkezem későn
Hamar ott leszek
Nem érek oda tán
Otthonom sivatagán
A Naptól keletre
A Holdtól nyugat felé

Fájón múltó napok
Felébredni próbálok
De valami török belül
Egy hang mi kívülrre kerül
Nem követi más
Seb nélküli kín
A Naptól keletre
A Holdtól nyugat felé.

ABBA KELL HAGYNOM...

Phil Lynott: Got to give it up

Anyának és apunak üzenem
Szép fiuk nem jutott messzire
Épp az üveg végénél tart
A kocsmában gondol szüleire

Próbálta bár, de elbukott
Próbálta míg ereje volt
Elronthatta ő valahol
Míg csak fogy az alkohol

Öcsémnek is üzennék
Mevolt már a toll, a papír
De szívembe félelem költözött
És sok igaz szó álarcba öltözött

Húgocskám, én süllyedek
Arcom árnyékba rejtem
Az üveg a végén jár már
S nem maradok le mögöttem én sem

Anyá, hazafelé tartok
Ifjúságomban vénülök
És nem én irányítok már
De hidd el, hazafelé tartok...

Ezt abba kell hagynom most már...

VANNAK NAPOK

Paul McCartney: Somedays

Vannak napok
Rádpillantok
S szemem ragyog

Vannak napok
El sem hiszem
Hogy együtt vagyunk

Ne kérdezd hány óra
Vagy milyen nap van ma
Ki a győztes, kié volt a játszma

Vannak napok
Rádpillantok
S lelkedbe látok

Vannak napok
Nevetek csak
Mily fiatalok voltunk

Néha nehéz
Felismerni
Hogy merre is tartunk

Ne kérdezd hol találtam
Az a képet a falon
Mennyi volt, mit érhet most

Nem is kell senki más
Hogy utat mutasson
"Az én uram bensőmből vezérel"
Tudom, merre tartok

Vannak napok
Sírok azokért
Kiknek léte a félelem

Vannak napok
Hogy nem is tudom
Miről szól életem

Ne szólj rám, emlékszem jól
Hogy melyik út a helyes
S nem számít már
Ki nyerte a versenyt

Vannak napok
Sírok azokért
Kiket megöl az érzelem

NE ADD FEL

Peter Gabriel: Don't give up

Büszke föld ahol nevelkedtem
Amit akartam, megszereztem
Megtanultam küzdeni és nyerni
De nem mondták, hogy kell veszíteni

Nincs több harc, és úgy tűnik
Álmaim is velük haltak
Más az arcom, más a nevem
Senkinek sem kell a vesztes

Most csak nézek körbe-körbe
Learattam, amit elvettem
Azt hittem, hogy együtt leszünk
De most más irányba megyünk

Az éjszakán át hazafelé tartok
Vár a hely, hol a világra jöttem
A nappal meghal, látom a Földet
A fák ágai az égig érnek

Pihened kell
Túl sokat aggódsz
Rendben lesz minden
Ha a sors fordul
Támaszkodj nekem
Csak ne add fel
Kérlek, ne add fel

S ha elhagyod e helyet
Én már nem kísérhetlek
Állsz majd a híd közepén
A mélységet nézed egyedül
Bármi jöhet már
És el is mehet aztán
Csak a folyó marad
És elragad az ár

A TÉL KÓSSZA ÁRNYÉKA

Paul Simon: Hazy shade of winter

Idő, idő és nézd, mi lett belőlem
Csak kutatom a lehetőséget
És nem tudtam kérni sohasem
De csak nézz körbe
A sok levél mind barna
És az ég olyan most
Mint a tél kóssa árnyéka

Olyanok vagyunk, mint a cserkészek
Lent a folyóparton
És biztos hogy van jobb időtöltés
Amit nem is képzelél
Emeld csak meg poharad
És nézz fel most
A sok levél mind barna
És az ég olyan most
Mint a tél kóssa árnyéka

Térj vissza reményidhez, kedves
De egy szót se érdemel
Ha úgy látod, hogy elvesztek
Ez csak látszat lehet
Majd újra megteremted
Mert nézd csak
A fű zöldellik
A mező is beérik
Életem tavasza kezdődik...

Évszakok mennek, más a díszlet
Összefonódva egy faliképen
Ne állj le, emlékezz
Majd ha eljön ideje
Mikor értelmem szunnyad már
Felnyitunk egy csodás könyvet
Sosemlátott rímekkel

De most csak hajtsd fel
Vodkádát narancslével
És nézz körül kicsit
A sok levél mind barna
És az ég olyan most
Mint a tél kóssa árnyéka

Nézd csak
Egy szűk csapás a hóban
A sok levél mind barna
De ott vár téged
Egy ösvény, melyet
A hó sohasem lep be

KETREC ÉS HALÁL

Roger Hodgson: Death and the zoo

Mondd, mit tennél
Ketrec és halál foglyaként?
Mit, ha csak nézhetnél át a rácson?
Ugye éreznél haragot?
Tűztől égetve
Tüskéktől remegve
Magánynak köszönve

Mondd, mit adnál
Hogy szíved szabadon éljen?
Ha szereteted csapdába ejtenék?
Ugye éreznél haragot?
Földbe temetve
Gyermeked elrejtve
Magánynak köszönve

Belül dermesztő fagy
Hol rejtőzik a Nap?
Magánynak köszönve

Egy ember foglyaként
Csendes szív-sikolyként
Magánynak köszönve

ITT VAGYOK – S A TIED

Leonard Cohen: I'm your man

Ha szerető kell
Csak kérj, s én megteszem
Ha szerelem kell, másfajta
Álarcot veszek fel
Ha partnerre vágysz
Kezem fogd
Vagy ha dühödben lecsapni kell
Előtted állok egyenesen
Itt vagyok - s a tied

Ha boxoló kell
Ringbe szállok érted
Ha orvos hiányzik
Megvizsgálom mindened
Sofőr kéne?
Hát mássz most be
Vezetőd leszek
Itt vagyok - s a tied

A Hold csillog - sok!
A lánc túl szoros
A fenevad nem alszik
Körülöttem sok ígéret
Melyet nem tartottam meg
De egy férfi nem könyörög
Nem várja, hogy a kedves visszajön
De én most reszketek
Lábadhoz térdelek
Szépségedtől nyüszítek
Mint kutya a hőségben
Szívedet karmolom
Fekhelyed könnyezem
Csak egyet mondhatok
Itt vagyok - s a tied

És ha aludni kell
Egy útszéli pillanat
Majd én vezetek
Ha apa kell
Ki gyermeket nevel
Vagy vállamra hajtánád fejed
Itt vagyok - s a tied

A SZOMORKÁS SZOMBAT KÖNYVE

John Wetton: Book of Saturday

Bárcsak megcsalnálak már
Feledve a játszmát
De ha megpróbálom én
Nevetésed száll rám

A kerék nem földön jár
És egyéb zagyvalék
Kimondott hazugságok
Én hátba támadnék

Kártyákat az asztalra
Tenyerünk lefelé
És bírom a nőket
Mind-mind körülötted

Hamuvá vált emlékek
Rojtok felfeslenek
Éjjel összebújás
Nappal hétköznapiság

De reggel a tökély el
Csak veled álmodik
Felkeltem a főnököt
Evezés-túra jön

Segítség kell s szükség
Hihetetlen helyek
Jövőnkben hiszek még
Halálodban remélek

Mit mondok felejtse el
Mert két agy, mi irányít már engem
Egyiknek hiszek, másiknak nem

Nincs itt szív, csak függés
Eddig tőled, most másától
El a kezekkel a birtoklástól

Életem olyan miattad
Mint könyv egy szomorkás szombatról
És választanom kell...

AMIÓTA SZERETLEK

Robert Plant: Since I've been loving you

Héttől tizenegyig meló minden éjjel
Életemet vonszoltam magammal
Nem hiszem, hogy jó ez így
Mindenki bolondja voltam én
Tettem, mit tehettem
Mert szeretlek kedves
De amióta tiéd szívem
Úgy érzem elvesztem eszemet

Mindenki mondja egyre csak
Hogy veled kezdeni hasztalan
Próbáltam, de hadd mondjam el
Ennél többet nem tehettem
Melóztam héttől tizenegyig
Minden éjjel vonszoltam életem
Istenem, te tudod, nem jó ez így
Amióta szeretlek
Elvesztettem az eszemet

Sírtam, sírtam csak
Könnyeim, mint eső hullottak
Nem hallod?
Nem hallod hogy záporoznak?

Amióta szeretlek
Elvesztettem az eszemet

SENKI HŐSE

Neil Pearl: Nobody's hero

Tudtam, hogy ő más volt, más a szerelemben
Bulira hívott, hol én voltam
kisebbségben
Férfiasságom nem szenvedte kárát
sohasem
Csak szélesebb valóságot mutatott
nekem
Évek teltek, kétfelé sodródtunk
Aztán jött a hír, mondták: ő elment
Szívemre éjsötét árnyékot vetett

De senki hőse ő
Süllyedő gyermek-védelmeső
Hasztalankór-gyógyító
Hős, repülőroncsot landoló
Örök titokfejtő
Hős, nem sármos sztár
Ki hősszerepre vár
Hős, nem elbűvölő lány
Kinek lelkét árulják
De kinek kell egy ilyen?
Senki hőse, ki veszi meg?

Nem ismertem a lányt, csak a családját
Életük korán megismerte a brutalitást
Próbálták, cipelték mit a szenvedés
kimért
Hitükkel remélt emberi-emberség
Évek teltek, kétfelé sodródtunk
Aztán jött a hír, mondták: ő elment
Szívemre éjsötét árnyékot vetett

De senki hőse ő
Józan hanggal szemben tömeg, üvöltő
Hős, a célt büszkén felmutató
Munkáért jutalmat nem váró
Hős, nem bajnok ő
Profí játékot művelő
Hős, nem elbűvölő srác
Kinek nevét tékozolják
De kinek kell egy ilyen?
Senki hőse, ki veszi meg?

MIÉRT AGGÓDNÁL?

Mark Knopfler: Why worry

Kedves, látom elszomorít e világ
Embernek választás a rosszaság
Amit tesznek és olykor mondanak

De én letörlöm arcodról a gondokat
Elkergetem a hasztalan félelmet
Amely miatt a kék ég oly szürke lett

Miért aggódnál?
Fájdalmat nevetés követ
Eső után napfény jöhet
És ez mindig ugyanígy megy
Hát miért aggódnál?

A CSEND HANGJAI

Paul Simon: The sound of silence

Hello sötét, régi cimbora
Most beszédem van veled újra
Mert lassan megrémiszt egy látomás
Megfogant, míg elcsalt az álmodás
És a kép, melyet agyamba ültetett
Még megmaradt
A csend hangjai alatt

Nyugtalan álom felriaszt
Szűk utca köveihez tapadt
Utcai lámpa fénykörében
Gallérom feltűröm a hideg ellenében
Szemeimbe szúr a neonlámpa fénye
Kettéhasított éje
A csendhangok érintése

És a meztelen ragyogásban
Többtízezer embert láttam
Szavak nélkül szóltak
A fülek némán hallgattak
Dallamok nélküli dalokat írtak
És senki sem merte itt
A csend hangjait megzavarni

"Bolondok", szóltam, "nem látjátok
A csend rákként telepszik rátok
Hallgassatok, mert ígét hirdetek
Érintsetek, mert nyújtom két kezem"
De szavaim, mint eső cseppjeit
A csend hangjai mind elnyelik

És a sokak mind leborultak
A neon-istenhez, mit megalkottak
És a jel már figyelmeztetett
A fényből szó keletkezett
És szólt: "a próféták szavait
Keresd aluljárók falain
És bérlakások halljaiban"
S mind visszhangzott a csend
hangjaiban...

KÖSZÖNTLEK A GÉPEZETBEN

Roger Waters: Welcome to the machine

Köszöntlek fiú, itt a futószalagon
Mi tudjuk, mit láttál hosszú utadon
Csöveztél csak naphosszat, idődet
Cserkészjátékaiddal töltötted

Anyád bosszantására gitárt vettél
Sohasem az iskolába mentél
És tudtad, hogy mindez még bőven
belefér
Most légy üdvözölve itt a gépeknél.

Köszöntlek fiú, itt a gépezetben
Mi tudjuk, gyerekként mi járt a fejedben
Álmodban egy gitár, egy szupersztár
Ki állandóan a gyorsbűfébe jár
A szép Jaguárt vezetve eltelik az élet
Most a futószalagon üdvözöllek téged.

TE MÉG MINDIG FELMELEGÍTED A LELKEM

Greg Lake: Still... you turn me on

Szeretnéd, ha angyal lehetnél?
Vagy tán csillag is akár
Akarod-e, hogy kezeid nyomán
Varázshangon szóljon e gitár?

Költő lennél szívesen?
Vagy csak a zendülő húr?
Bármi lehetsz, határok nincsenek
Más kedvese lennél tán?
Titkos talán ez a vágy?
Álmodozhatsz, mint ki a Holdon jár

Játszani akarsz a vágyaddal?
Gitárhúrként a hangoddal?
Csupán azt az egyet mondhatom
Látod nem dőlt össze a világ
Hogy kimondtad, mi legbelül fáj

Mikor álarc mögé temeted arcod
Sötét üveg rejti tekinteted
Mögötte már csak fagyott vonások
De te még mindig felmelegíted a lelkem

Kispárna lehetnél, hova fejemet
hajthatom
Paplan, mi nyújtózik az ágyamon
Arcod egy magazin címlapján
szerepelhet
A feltételeit magad teremtéd meg

De minden nap egyre szomorúbb már
A percek múlnak, örület vár
A cél távoli, a mérce túl magas
Valaki hozzon már egy létrát!

Lehetsz énekes is akár
Sőt talán maga a dal
Hadd mondjam el most neked
Nem tehetnél rosszabbat magaddal

Most nagyon fontosak szavaim
Nehezen telnek el napjaim
Tapasztalatom keserűn emészttem
Most már az egész értelmetlen
De te még mindig felmelegíted a lelkem.

GYÚJTS RÁ!

Roger Waters: Have a cigar

Jöjj ide haver, egyet gyújts rá
Messze jutsz majd, magaslat vár
Nem érhet utol a halál
Meglátod, csak tégy próbát
Szeretet vesz majd rajtad álcát

Tisztelet lebeg személyem körül
Úgy értem, mindenki őszintén örül
A banda fantasztikusan játszik
Egyébként melyikük Pink?
Mondtam már? A játék, mit üzünk
Csak úgy hívjuk: légy közel a tűzhöz!

Most viszont totál kivagyunk
Hallottuk, a forgalom leállt
Igazán vehetnél az albumból
Ezzel az emberiségnek tartozol
No és nekünk... ha jobban számolunk
Mások szürkék, mi boldogok vagyunk

Láttad a sikertáblát?
Mégfizetjük a kezdés árát
De a dolog kinőheti magát
Ha egy emberként húzzuk az igát
Mondtuk már? A játék, mit üzünk
Csak úgy hívjuk: légy közel a tűzhöz!

TE, OTT!

Roger Waters: Hey you

Te ott kint a zivatarban
Öregen és magányosan
Érzel engem?

Kint álldogálsz a folyosón
Sebes lábak, fagyott mosoly
Érzel engem?

Ha engeded, a fényt eltemetik
Ne add fel végső küzdelmeid

Te ott, nem vagy már magadnál
Meztelenül egy telefontól
Megérintesz?

Füled mohón falhoz tapad
Hívásra vársz minduntalan
Megérintesz?

Elhordjuk a követ, ha segítesz nekem
Szíved nyisd ki, végre hazaértem

De mindez pusztá képzeltetés csupán
A fal, mint látod túl magasan áll
Nem számít a mód, úgysem törhetett át
S a férgek most felőrlik az agyát

Te ott odakint az úton
Mások szavát követed vakon
Segítenél?

A falon túl, vagy téglaként a falban
Üvegeket zúzol szét a hallban
Segítenél?

Sohase mondd, hogy a reményt adjam fel
Együtt kiállunk érte, s együtt bukunk el...

DISZNÓK A CSÚCSON

Roger Waters: Pigs on the wing

Bánom is én, hogy mi van veled
S tudom, hogy én sem érdekellek
Unalom és fájdalom ösvényén
Olykor esőfüggönyön át néznénk
A gazok közül melyiket okoljuk
S bámuljuk a disznókat a csúcson

KUTYÁK

Roger Waters: Dogs

Őrült lennél valós igényekkel
Lábujjhegyen aludnál, majd kint az utcán
Prédára lesnél csukott szemmel
A háttérben mozognál, irányban a széllel
Gondolat nélkül a süket vesztegléssel

Vágyott stílusodat készen vehetnéd
Rázogatott kézzel nyakkendőd köthetnéd
Biztos tekintet, és egy könnyű mosoly
Bíznak benned, még ha nem is mozdulsz
De mikor végre hátukat mutatják feléd
Megkapod az esélyt, döfheted a kést

Tekinteted megtartod a vállad felett
De egyre nehezebb, ahogy öregszel
Majd összepakolsz, és délre repülsz el
Fejedet a homokba dughatod
A másik öregembert eltaszíthatod
Rákban haldokolsz és fel se foghatod

Eszedet vesztvén vethetsz és arathatsz
De félelmed nő, véred alvad, fejed fő
Súlyod nagy, elveszíteni már túl késő
Vár a mélység, nehéz vagy már, lehúzza a kő

Zavarban vagyok, el kell mondanom
Kihaszználják folyton, vagy csak én
gondolom?
Éberségre vágyom, leráznám ezt a súlyt
Ha a saját földemen sem állok biztosan
Hogy találjak utat a labirintusban?

Süket, néma, vak, csak a látszatért
Mindenki feláldozható csupán egy célért
Senkinek sincs barátja, kérded, miért?

És mi is történik most veled?
Elszigetelődnek tőled a nyertesek
Pedig te mindig mindent megtettél
Szívből mindenkit gyilkosnak hittél

Akik egy fájdalommal teli házban
születtek
Akik túrték, hogy rajongóik leköpjék
őket
Akiknek megmondták, hogy mit
tegyenek
Akiket lélekben összetörtek
Bilincsel és láncsal felszereltek
Akiket hátba veregettek
Akiket javaiktól elszakítottak végleg
Akit otthonában idegennek néztek
Aki a végén mindent feladott
Akit holtan talált a telefon
Akiket lehúztak a kövek
Igen, akiket végül lehúztak a kövek

DISZNÓK

Roger Waters: Pigs

Nagy ember, disznó fejed
Kitalálják életedet
Jól követed a nagy kereket
Majdnem nevensz
Könnyed kicsordul

A vályúban túrsz fejeddel
Mondták: az ásást folytatnod kell
A disznó téged is csak bemocskol
Mit remélsz találni, szinted az ól
Majdnem nevensz
De valójában könnyeid nyeldesed

BIRKA

Roger Waters: Sheep

Időd ártatlanul halad a fűföldeken
Néhol nyugtalanság remeg a levegőben
Jobb ha vigyázol
Kutyák lehetnek körülötted
Átnéztem a folyón, és láthattam
A dolgok mások, mint aminek látszanak

A veszélyeket gondolatban
megelőzheted
Ha engedelmesen vezetőd követed
Befagynak a folyók az acélvölgyben
odalent
Micsoda meglepetés
Szemedben a felismerés
A dolgokat most a valóságban látom
Nem, ez nem egy rossz álom

Az Úr az én pásztorom, nem hagyom
hogy, lefektessen
Át a zöld mezőn vezet engem csendes
vízen
Csillogó késeivel felszabadítja lelkem
Magas polcokon tartsam könyveimet
Bárányszeletté térített engem

Nagy volt ereje és szándéka egykoron
Csendes emelkedés, megszentelt
alkalom
Felkelünk majd, szólt a karate mestere
És akkor könnyezni fog a gazemberek
szeme

Bégetés, gagyogás, sikoly a nyaki ereken
Amott felbőszült bosszúállók intenek
Túl a sötétségen vidáman menetelnek
A hírt hallottad?
A kutyák halottak
Jobb, ha otthon maradsz és vársz
Tedd, amit mondanak
S takarodj az útból, ha megöregedni
vágysz!

DISZNÓK A CSÚCSON 2.

Roger Waters: Pigs on the wing (part 2)

Tudod, már érdekel, hogy mi van veled
S tudom, hogy én is mesélhetek
Így nem érzem egyedül lelkem
A kövek súlyát így már elviselem
Megtaláltam a biztos helyet
Ahová csontjaim temethetem
A kutya nem lehet messze az otthontól
És van egy menedék a csúcson lévő
disznóktól

LÉLEGEZZ

Roger Waters: Breath

Lélegezz, végy a levegőből
Ne félj soha a törődéstől
Hagyj engem, de el ne engedj
Nézz körül, és válassz földet

Mióta élsz és magasan szállsz
Mosolyod mit adsz, könnyeid mit sírsz
Minden, amit érintesz, s amit csak látsz
Mindez a tiéd lesz, amíg csak élsz.

Fuss nyuszi, menekülj el
Ásd a lyukat, a Napot felejtsd el
Ha a munkának vége, nem pihenhetsz
Itt az idő, hogy a következőt kezd

Mióta élsz, és magasan szállsz
A nyeregben ülsz, de mélyponton állsz
A legnagyobb hullámokon
egyensúlyozol
A verseny a korai sír felé hajszol

Otthon, újra otthon lehetek
Itt szeretek lenni, amikor csak tehetem
A hidegben fáradtan menetelek
A tűz mellett meleget érezhetek

Távol a mezőtől a vasharang zúgása
A hűséget most térdeidhez csalja
Hogy a lány, bűbájos szavakat hallja.

KÉT PÓLUS

David Gilmour: Poles apart

Tudtad, hogy neked minden rosszul sült
el?
Gondoltad, hogy nekem jól megy majd
minden?
Miért nem szóltunk neked
Amikor még te voltál az aranygyermek
És úgy tűnt, hogy nem tűnhet el a fény a
szemedben

Gondoltad valaha is, hogy mivé
válhatsz?
Érted már, hogy előlem rohantál?
Talán tudtad mindvégig, de sohasem
érdekelt
Vakként vezettél, mert fényt láttam a
szemedben

Lassan esni kezd, és a bizonytalanság
fedele beázik
Rád gondolok, az évekre, és minden
szomorúság lefoszlik rólam
Gondoltad volna...

Soha nem hittem, hogy eltűnhet az a
csillogás a szemedből...

LOGIKUS DAL

Roger Hodgson: The logical song

Ifjú szemmel láttam
Az élet oly csodaszép
Csodás, szép varázsként
A madarak a fán
Boldogan daloltak
Örömteli, játékos volt
Ahogy néztek rám

De aztán messze kerültem
Tanítottak érzékenységre
Logikára, felelősségre, gyakorlatra
S még sok mindenre
Megmutatták a világot
Hol megbízható lehetek
Hivatalos, értelmi, cinikus
S menetelhetek

Van úgy, hogy alszik a világ
Kérdések úsznak a mélyben
Mindenkiben felmerülnek

Megtennéd nekem
Megmondod, mit tanultunk
Lehet hogy furcsán hangzik
De mondd meg kivé lettem

Figyelj mit mondasz
Mert radikálist kiáltanak
Liberálist, fanatikust, kriminálist
S még mást is talán
A fejedhez vágnak
Aláírnád itt a neved
Ugye kedves leszel nekem
Tisztelettel, mutatós darab
Akár egy cserép virágon a szalag

TÖRÉKENYEK

Sting: Fragile

Ha vér csordul, mikor test és acél
összeér
S mindent elborít az esti napfény-vér
A holnap esőcseppjei mossák el a
foltokat
De nyomot hagy, s rossz gondolatokat

Talán ez volt az utolsó fontos tett
Az élet-viszály végére pontot tett
Még nem származott semmi az
erőszakból
Azoknak kik megszülettek a düh-
csillagból

Nehogy elfelejtsük milyen törékenyek
vagyunk...

KÖZEL A VÉGHEZ

David Gilmour dalszövege nyomán

Lassan vége
Közeleg a fény
S nem érzed, kedves
Becsapottnak léted?

Nem próbálsz semmit
Nem hagytál semmit
Suttogás jut el
Süket füledbe
S az Idő most majd
Végleg kettéhasít

Barát állt ott
S most idegen
Hiszed a szót
S szomjazod még mindig
Az őszinte jót

De eltűnik a nap
S a Hold is búcsúzik
Semmi nem változott
Ráncaid sem tettek
Bölcsőbbé
Öreggé
S Istenné

Érzed a csalódást?
Érzed a Megváltást?
Érzed vajon, hogy te
Létedben mindig te
Döntöttél?
Eljöttél?

S hol maradt szíved?
Hol maradt késed?
Felhasítod végre
Léted börtönét?